

Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları : 1360

Mevlid-i Nebi Öyküleri

Editör:

Sıddık Yurtsever

Son Okuma:

Emrah Aydemir

İç Tasarım:

R. Ahmet Akay

Kapak Tasarımı:

Batuhan Yağız Gökmen

ISBN: 978-625-428-569-1

1. Baskı, Eylül 2024, Ankara, 15.000 Adet

© Bütün yayın hakları Türkiye Diyanet Vakfı'na aittir.

Bu eser Türkiye Diyanet Vakfı Yayın Matbaacılık Ticaret İşletmesi Yönetim Kurulu'nun 12.07.2024 tarih ve 189 sayılı kararıyla uygun görülmüştür.

Yayıncı Sertifika No: 48058

BASKI: **TDV**
YAYIN MATBAACILIK TİC. İŞLETMESİ
BASİMEVİ | PRINTING HOUSE

Ostim OSB Mah., 1256. Cad., No: 11

Yenimahalle/ANKARA

Tel: 0312 354 91 31 (pbx)

Faks: 0312 354 91 32

e-posta: bilgi@tdv.com.tr

ŞAHSİYET ÖYKÜLERİ

CEVHER

İçindekiler

Sıra Sende.....	1
♦ <i>Gölnaz Eliaçık Yıldız</i>	
Hatice'nin... ..	15
♦ <i>Ayşegöl Genç</i>	
Dört Dolunaylık Emanet.....	19
♦ <i>M. Fatih Kutlubay</i>	
İyilik, Güzellik.....	37
♦ <i>Hüseyin Kılıç</i>	
Öyle Doğru	47
♦ <i>Esra Özdemir Demirci</i>	
Çöp Hayaller.....	53
♦ <i>Emrah Kanlıkama</i>	
Yıkıntılar Arasında	73
♦ <i>Merve Uygun</i>	
Tılsımlı Sözleşme.....	83
♦ <i>Veysel Altuntaş</i>	
Taşın Söylediği	97
♦ <i>Esra Kılıç Türedi</i>	

Sıra Sende

Glnaz Eliakk Yıldız

*Sen kendi kendine gremezsen
sana kimse gösteremez.*

P. D. Uspenski

İnsan kendine benzeyen Őeyden nefret eder. Çünkü bir diğere ayna olmanın bedeli onda olanı sırtlanmaktır yine. Hele ki bu kusurların kıyısından dnlmenin vakti çoktan geçmiş yaş kemale ermişse kendinden küçüklere tahammül edemez. Besim de öyle biriydi işte. Aynaya baktığında dökülen saçlarını, açılan alnının aynısını kardeşi Metin'de gördüğünde içinden bir lahavle çekmişti. Aralarında koskoca yedi yaş vardı. Dünya denilen bu yuvarlağın üzerinde Metin'den yedi yıl daha kıdemliydi. Besim ustaydı, Metin çırak. Besim bilirdi, Metin cahil. Her Őeyin en güzelini Besim yapardı, Metin ona bakıp öğrenmeye çalışır, en sonunda elindeki iş her neyse beceremez, eline yüzüne bulaştırırdı. Biraz safçaydı da hani. Bu yüzden anneleri Aliye Hanım, Metin'i hep Besim'e emanet ederdi.

Besim arkadaşlarının içine kardeşiyle girmeyi hiç sevmediğinden ama annesinin sözünün üzerine söz söyleyemediğinden olsa gerek, kıvrak zekâsıyla bu işe bir çözüm bulmuştu bile. İyi bir sapan yaptı Metin'e, kaç tane kuş vurursa o kadar şekerli çiklet alacaktı bakkaldan. Metin kuş vurmazdı ama sapanın içine ekme kırıntıları koyup kuşlara atardı. Besim çileden çıkardı.

İnsanın arzusu her ne kadar kendine ait gibi görünse de aslında sahibinin başkası olduğunu fark etmesiyle başlıyor hikâyeye. Çünkü Besim, Metin'den ne kadar kaçsa, onu çevresinde yöresinde istemese de en çok da onun gibi olmak istiyordu. Kuşlara taş yerine sapanla yem atmak onun aklına gelmeliydi mesela, kapıdan geçen kedinin önüne su kabını koymak, yeni doğan buzağının başında beklemek onun görevi olmalıydı. Öyle değildi, aklından noksan yaratılan Metin, ruhundaki fazlalıklarla doğmuştu. Bunu kabul etmek zor olduğundan mahalle "saf" diyordu Metin'e. Hatta ileri gidip "deli" diyenler bile vardı. Besim buna bile özenirdi. Öyle ya delilik dediğin şey çekinmeden dilediğini söylemeye, istediğin hareketi etmeye izin veren bir ehliyet değil miydi? Kınamazdı kimse o zaman, gülüp geçerlerdi, suç işlese misal ceza bile almazdı. Delilik bir an epey konforlu göründü gözüne. Ama o ağırbaşlılığından, mahallenin delikanlılarının akıl hocası olmaktan vazgeçebilir miydi? Şüphesiz hayır!

Metin, Besim'in sıratıydı âdeta. Düşmemeliydi üzerinden geçerken sallanmamalı hatta. Ona uzatılan